

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНИНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза единъ път въ седмицата: Срѣда. Цѣната му е за година 6 лева, а за половинъ година 3 лева въ прѣдплата. За странство, за една година 10 зл. лева, а за половинъ година 5 зл. лева. За обявления на първата страница се плаща прѣдплатено по 15 ст. на дума. на 2 и 3 стр. по 10 стот. на дума, а на четвърта страница по 3 ст. Всичко, което се отнася до вѣстника, испраща се до администрацията му въ г. Варна,

Единъ брой 15 стотинки.

Редакторъ: Коста Ранковъ.

ТЕЛЕГРАММИ.

(Агенция Басканинъ)

София, 11 Февруарий. Въ вчерашното заседание събранието разрѣши свѣрхмѣстенъ кредитъ отъ 100,000 лева по посрѣщанieto на Сърбския Кралъ. (Да живѣе брашнени човалъ! Р.).

Канея, с. д. Въстаници, като продължаваха движението си напредъ, почнаха прѣстрѣлка съ прѣдната турска сгража отъ Канея. Съединената флота на силитъ почна да гърми и не се спрѣ, до гдѣто не бѣ снето гръцкото знаме. Бомбардирването трая 25 минути. Поврѣдитъ сжчисто материални. Германския параходъ почна пръвъ да гърми.

Берлинъ, с. д. Въ Райстхага Марешалъ съобщилъ бомбардирването на критскитъ въстаници и заяви, че линията за поведението на Германия е строго опрѣдѣлено т. е. поддържанieto мира. Постжпката на Гърция е противна на човѣшкитъ права. Тъзи нейна постжпка е опасна за мира.

Лондонъ, с. д. Въ камарата на комунитъ Курзонъ заяви, че международнитъ ескадри не можеха друго да избержатъ освѣнъ, съ сила да възбранятъ нападението на въстаницитъ. Прокламацията на Васосъ обѣщава на населението миръ и тишина, нѣ до сега сжществуватъ противното. Въ тѣзи обстоятелства прѣдполага се силитъ да помислятъ да ли трѣбва да повѣржатъ на гръцката войска да поддржи порядъка въ Критъ.—Мабунеръ прѣдложи отлаганieto за да привлече вниманието върху факта, че гръцкитъ войски сж бомбардирани отъ Английскитъ кораби. Оратора живо нападна правителството и Султана, а прѣдложенieto му се отхвърли съ 243 противъ 125 гласа.

Парижъ, с. д. Една телеграма отъ френ. Адмиралъ изъ Кандия казва, че Адмиралитъ сж увѣдомили правителствата си, че анархията слѣдва да расте въ Критъ. Заявиха още, че нѣма да отговарятъ повече за други конфликти, ако не имъ се заповѣда, за да възбранятъ пушанieto на провизии и ако силитъ не накаратъ Гърция да си оттегли войскитъ и флотата.

Варна, 12 Февруарий 1897 г.

Всѣкой, къмъ която партия и да принадлежи, стига да не е умственъ слѣпецъ, ще констатира съ горестъ въ душата си, че отъ нѣколко години насамъ политическия ни животъ е опасно аномаленъ и че тая аномалностъ е най-реална въ сферата на правителственната дѣятелностъ. Всѣко правителство има за първа и сжществена обязанностъ да се съобразява съ законитъ на страната, като върши само това, което тѣ позволяватъ и не прави това, което тѣ забраняватъ. Щомъ прѣстане да изпълва тази си обязанностъ, то вече не може да се нарече правителство, а — една quasi разбойническа банда съ претенции да прави силомъ добрини.

А кой, обаче, се съмнява, че нашитъ правителства не сж трѣгнали по тая пъть? Кой не знае, че отъ фаталната дата 9 Августъ и до днешенъ, България се управлява не по законитъ, а по кефа на властъ имещитъ, вчера нареченъ

вътрѣшно убѣждение, днесъ — морално влияние, а утрѣ, може би, — господарско желание. Беззаконieto, произволътъ е станалъ ръководяще начало за управницитъ ни. Конституция, закони: това сж празни приказки. Понятието за законността, толкова необходимо за сжществуванието на всѣки политически организъмъ, почва да се изглажда изъ умовеи на българията. Нѣщо повече дори: считатъ ви за наивенъ, ако при обсъжданieto на общественитъ работи, вий се позовавате на законитъ. Нѣма управни, все тѣй ще отива, ами гледайте да синатоварите колата! Такова е, може да се каже, модернейшата политическа моралъ у насъ! Това е естественъ резултатъ отъ досегашния правителственъ дребейликъ.

Не ще и дума, че тоя аномаленъ феноменъ — произвола на българскитъ управници — е не само единъ отъ изобилнитъ източници на народното страдание, но и прѣдтеча на загиванieto ни като отделенъ политически организъмъ. За илюстриране на тая жгитина, ний нѣма да ровимъ архивитъ на минжлото, а ще помолимъ читателя да погледне на Турция. Тя се намира въ агония и още малко ний ще присѣтствуваме на погребалното шествие на тая нѣкога толкова могща държава. А кой не вижда въ сатрапския произволъ на нейнитъ управници една отъ главнитъ причини за смъртъта ѝ? Ако ний не вземемъ о време мърки за прѣкръчаване на правителственния произволъ у насъ, ако не намъримъ радикални цѣрове за излѣкуване болестъта, която ни мъчи отъ толкова години насамъ, то въ недалечно бѣдѣще ще изслушаме и погребалния маршъ за отечеството ни.

Вѣчна истина е, казва великий мислителъ Монтеスキю, че всѣко лице, което е облѣчено съ властъ, е наклонено да злоупотрѣблява съ неж и ще се сгрѣми въ тая посока, до като не срѣдне едно мощно съпротивление. Въ тая истина трѣбва да черпимъ указание за срѣдствата, които слѣдва да се употребятъ за прѣмахването на правителственния произволъ. Колкото и страненъ да ни се види, факта гдѣто единъ три милионенъ народъ става играчка въ ръцѣтъ на политически манасти и разни куртизани, той обаче, е твърдъ лесно обяснимъ. Стамболовъ и Стоиловъ нѣмаше да бѣдѣтъ синоними на вътрѣшно убѣждение и морално влияние, ако дѣйстваха между граждани съ политическо възпитание, а не между слѣпци и влѣчуги. Политическото възпитание на нашия избирателъ е единственото сигурно срдство за вразумяване злоупотрѣбигелитъ на властъта. А въ една държава съ конституционно управление, каквато е нашата, туй възпитание се състои главно въ присѣтствието у избирателитъ ясно съзнание за значението на тѣхния вотъ. Въ това именно съзнание лежи гаранцията, че избирателитъ ще се явятъ да гласуватъ и ще подадѣтъ гласа си за най-способния и най-честния кандидатъ въпрѣки всевъзможнитъ спжжкы: имание друга работа, лошо време, далечно разстояние, обещание за лични изгоди, и че тѣ ще иматъ достатъчна смѣлостъ да прѣгизятъ трупове въ всички орджия на разни манасти, куртизани и куртизуеми паразити. Така възпитани избирателитъ, нека тогазъ управницитъ се осмѣлятъ да злоупотрѣбляватъ съ властъта; нека тогава

посмѣе да излѣзе единъ Стамболовъ и да кошунствува надъ законитъ съ вътрѣшното си убѣждение, прогласено въ оградата на Народното Събрание посрѣдъ шумнитъ ръкоплѣскания на прѣзрѣнитъ влѣчуги — атове и куци кончета. Нека тогава Стоиловъ посмѣе да развѣва байрака на моралното си влияние, окиченъ съ прѣстѣпното свѣщогасение; нека тогава Гешевъ си позволи да мърси общинското ни управление съ Our Loftcha friend . . . ; нека най-послѣ тогава посмѣе нѣкой да граби отъ народния ковчегъ милиони лева и пѣлни съ тѣхъ чизутскитъ кесии за разни дранкала, цѣрение на княгини, портрети на князѣ и пр. До като това съзнание липсва, до като нашия избирателъ стои въ кѣщи да бави дѣтето си, когато ставатъ избори; до като той се води като добитъкъ отъ полицията на изборното мѣсто, за да гласува за лица, на които и името не знае, или за бездарници и министерски орджия; до като той пада прѣдъ стѣпнитъ на разни господари—господарки, за да му гарантиратъ упражнението на най-сжжното си право, вмѣсто да се застъпи самъ, до като съ една рѣчи министритъ сж върноподани слуги на Княза, а депутатитъ — орджия на послѣднитъ, до тогазъ все ще имаме вътрѣшно убѣждение и морално влияние. Ако има подобрене, то нѣма да се заключава въ прѣкръчаване на произвола, а само въ намаление размѣра му.

Въ иджция брой ще поговоримъ върху стореното до сега и това, що трѣбва да се направи за придобиване едно подобно политическо възпитание.

Изъ политическия ни животъ.

(Продължение отъ брой 28).

Едни го искатъ за удовлетворение не религиознитъ народни чувства: други го искатъ за да може чрѣзъ него Князь Фердинандъ да спечели по-голяма любовь въ Народа; трети го искатъ, защото го искала Руссия; четвърти го искатъ само за едното приятелство на Руссия; пети го искатъ да се закрѣпи князь Фердинандовата Династия по-здорово въ България; шести го искатъ днешнитъ министри, за да се държатъ по-дълго време на властъ и да експлоатиратъ съ него прѣдъ народа; седми го искатъ юридически (само за измѣненieto на чл. 38 отъ Конституцията); осми го искатъ фактически (безъ измѣненieto на 38 чл.) и много други по родъ и видъ различни искания, които сведени и приложени къмъ въпроса не дадохъ нищо друго освѣнъ една трагедия, т. е. тразни се върата на Бориса за нѣкакви си облаги. Обаче въ това се губи всичката нравственна стойностъ на въпроса, защото покрѣстванieto се извърши съ користолобиви цѣли. *Насила добро не става.* Българския народъ щѣше да бѣде доволенъ отъ величественостъта на тагѣвъ единъ актъ само тогава, когато той станеше за удовлетворение на неговитъ религиозни чувства безъ никакви външни пазарлъци и когато Князь Фердинандъ съзнаеше, че тоя актъ ще задоволи отъ всички, най-много гражданитъ на България, или по добръ народа начело на койго той е поставенъ и съ когото мисли за вѣчни години да е свързанъ съдбата си. При тия условия покрѣстванieto щѣше да спази всичкия си нравственъ обликъ и щѣше да прѣмахне всѣка мисль,

че политически развратъ е пустялътъ своитѣ корени и тамъ, гдѣто не трѣбваше. *За богатство и слава, за земно участие и добруване въра се не продава.* Ний-православнитѣ, това още отъ малки дѣца го знаемъ и не само, че се страхуваме но и се отвърщаваме отъ ония, които съзнателно измѣняватъ вѣрата си, както и онаи на чедата си, защото тѣ, ако днесъ трампуватъ и продаватъ вѣрата си, за утрѣ ще продадѣтъ честта си, а пъкъ Народната честъ и на онаи Отечеството си, постигане корнетоловни цѣли, съвѣтъ нѣма да щадятъ, когато е думата: „да добиѣтъ за себе си една реална полза“. И тѣй, сега подиръ една година отъ Борисовото покрѣстване, слѣдъ като видѣхме резултатитѣ и облагитѣ, които то ни принесе, можемъ спокойно да твърдимъ, че съ тоя свещенъ обрядъ — миропомазанието, днешното правителство се подигра най-светогатствено само и само да се закрѣпи на властта и го експлоатира въ подкупенитѣ си органи за нѣкакви бждѣщи облаги. Отъ друга страна миропомазанието на князь Бориса оми западаното лице на русескитѣ храненияи, познати у насъ като прѣдатели и компютаджии, които чрѣзъ него избѣгнахъ прѣселѣванията на углавния сѣдъ и заблудихъ общественното мнѣние. Много други *частни* облаги принесе това шумно миропомазание, които за насъ не сѣ важни въ тоя моментъ. Ще констатираме само, че това миропомазание ни прѣдстави като народъ, който живѣе съ ерѣднѣвъковни понягня, който не уважава никакво човѣчно достоинство въ личността и който не знае да пазн своята национална гордостъ и въщо да прѣселѣва историческитѣ си задачи. Ний, слѣдователно, изнаемихъ не само народнитѣ чувства, но и ония на родителитѣ на прѣстолонаслѣдника, като употребихъ свещенното миропомазание за единъ *modus vivendi* съ Русия. Нищо повече отъ това не получихъ. И сега справедливо нѣкои повилѣли партизани пматъ куража да твърдятъ, че Министръ Стоиловъ е такъвъ нискъ дипломатъ, че можѣ даже да излѣже дипломатията на онаи велика държава, която днесъ за днесъ се счита „вершителница судьбы“ и слѣдователно да закрѣпи положението у насъ, което Стамболовъ създаде съ своя терроръ. Други е въпроса обаче до кога то ще се крѣпи така. Ако вѣрваме на писмото, което любимия ни господаръ бѣше адресиралъ до свѣтѣйшия отецъ Папа, възможно е единъ день, когато Князь Борисъ и Българския народъ потрѣбятъ лѣкъ за безисходното положение на държавицата ни, къмъ което се тика отъ управници, храни Боже като днешнитѣ — да се попитатъ единъ другъ за негнѣското значение на свѣтото миропомазание и за добритѣ душевни качества, които Народа иска да види въ Прѣстолонаслѣдника. Съ други думи, ако князь Борисъ стѣпн твърдо на позѣтъ си и каже — кой е смѣлъ да се подиграва съ бащината ми религия и да ме излага на такъвъ единъ позоръ като отстъпникъ и т. н. Азъ съмъ сега изпълнителъ, интереса на държавнитѣ

ни работи го изисква да си останѣ вѣрно духовно чедо, както съмъ си билъ и сѣ били моитѣ дѣди и прадѣди, на свѣтѣйшата Римокатолическа църква. Отъ друга страна Народа залганъ, днесъ съ султански благоволения, утрѣ — съ свѣто миропомазание, въ други день — съ намъ какви си тържества и голеи обѣщания прѣстана вече да вѣрва и да поддържа отстъпника отъ бащина си вѣра, — тогава не ще ли да имаме нови сътресения и не ще ли да ставаме пишманъ, за гдѣто сме стосли тѣй хладнокрѣвно къмъ бждѣщето на държавата ни, като сме се оставили въ ръцѣтъ на нѣколко души натрапници да си играятъ съ най-милото и най-скъпото ни — вѣрата? Да му мислятъ тия, които вѣрватъ по течението на вѣрмето, безъ да си дадѣтъ трудъ да разбератъ своя и държавния интересъ на страната ни.

Ето гдѣ е несъстоятелността на тая нарѣчена отъ властолюбцитѣ епохална побѣда! Ето гдѣ е неразбраността на Стоиловия кабинетъ слѣдъ 18 й Май. Ето гдѣ е сходността на днешнитѣ управници съ Стамболовцината. Да дойдемъ на властъ за да въстановимъ редъ, свобода, законностъ и тържество на народния суверенитетъ, а пъкъ да вършимъ безсмыслени работи и да си служимъ съ лѣжа, измама и фалшификации, — ще рече да се лутамъ пзъ мъглата да изгонявамъ и послѣднитѣ жизнени сили на страната и да ѣ подготвямъ едно грозноопропастване и съсипване въ икономическо и политическо отишение.

Ний спираме тукъ обзора си, защото и така много занимахме читателитѣ си. Ще си позволимъ въ общи чѣрти да резюмираме казаното си до сега: 1) консерваторитѣ съ лѣжесъединиститѣ дойдохъ на властта съ измама, поддържатъ се *отъ горъ* съ благоволение и нищо общо нѣматъ и немогатъ да иматъ съ интереситѣ и нуждитѣ на народа; 2) тѣ сѣ второ издание на Стамболовцината, допълнено и прѣоинено, което още по-съсипателно се отзова на държавицата ни, като ѣ дескредетирахъ външно и дезорганизирахъ вътрѣшно; 3) че за държавенъ принципъ се възведе „морално влияние и деморализацията“, — срѣдства съ които се изнасили народната воля при законодателнитѣ и общински избори, като се даде просторъ на една буйна разюзданостъ за лично отмищение и грубо наживѣване на богатство; 4) че всички закони създадени прѣзъ вѣрмето на интеллигентното, а сега полицейско и Дворцово събрание, сѣ съсипателни за работния народъ и изобщо реакционни за страната ни и най-подиръ, че на всѣкъдъ гражданинъ изъ България съзнахъ фалшивостта на положението и, като уморени отъ минжлия режимъ, пшѣкатъ и охкятъ отъ консерваторското правителство до като настане благоприятния моментъ. . . .

Ний не се отчайваме: ще се боримъ съ рѣшителностъ, защото сме увѣрени, че рано късно народната воля, народния суверенитетъ ще въстържествува. Скоро ще рухне въ дѣнъ земя всичко създадено

отъ натрапници въ полицейски избраници и ще блѣсно свѣтлината за всѣки гражданинъ на Конституционна България. Тежко на тия, които сѣ си спечелили гнѣва на народа! Наградата имъ е опредѣлена. . . .

СЕДМИЧНИ БЪЛЪЖКИ

ВЪТРЕШНИ.

Мазнаганство. Подкупенитѣ столични вѣстници съобщаватъ, че Архимандритъ Василий стои до Прѣстолонаслѣдника въ вѣрме на обѣдъ, чете молитви и кара всички да се крѣстятъ (разбирай Княза и Княгинята); че Князь Борисъ знаеялъ вече молитвата „Огче нашъ“ и ималъ голѣма любовъ и благоговѣние къмъ духовния си въспитателъ; а пъкъ въ постно вѣрме не ѣдѣлъ блажено, та покрай него и родителитѣ му били принудени да зачитатъ постнитѣ дни — срѣда и петѣкъ . . . Спи народа бѣденъ: единъ го залгва съ държавни икономии и епохални дѣла; другъ го прѣспива съ постъ, молитва и Божя литургия; трети върху гърба му хойса играе. . . И той търпи ли, търпи!.. Нѣ кога ли ще се разбуди? Кога ли ще зареве като левъ оголенъ, подгоненъ и нараненъ? . . .

— Съ едно колективна молба общинскитѣ свѣтници отъ Царибродската околия молятъ Народното събрание да се отцѣпи околията имъ отъ Трънския окръгъ и да се присѣдини къмъ Софийския, къмъ който били привързани интереситѣ на 25,000 души население. Вѣрме е вече да стане едно справедливо и згодно териториално раздѣление на Княжеството, да се скратѣтъ окръжитѣ и околитѣ, отъ което не малко икономия ще може да се направи на държавата и улеснениеза бѣдното работно и земледѣлческо население.

— Отъ отчета на Силистренското Акционер. Спестовно Дружество „Бжднина“ се вижда, че има чиста печалба повече отъ 15% за истекшата година. Това дружество е основано прѣзъ 1889 г. за единъ периодъ отъ 10 години и до 1 Януарий 1897 г. има чистъ капиталъ 372.943 л. 08 ст. Управлява се само отъ единъ Директоръ — касиеръ и отъ единъ управителъ съ вѣтъ, членовеъ *на който не получаватъ никакво възнаграждение за трудѣтъ си.* То ежедневно разширява операцитѣ си и не малко е спомогнѣло за убивание лихварството въ Силистренския окръгъ. Сегашния му Директоръ — касиеръ г. Кумановъ се ползува съ най-голѣмо уважение и довѣрие между съгражданитѣ си.

— Споредъ вѣстникъ „Новини“, Валията на

ПОДЛИСТНИКЪ.

Редакцията ни до сега е била много снисходителна къмъ издающето се тука списание „Свѣтъ“. Ти не е обръщала внимание къмъ опущенията и грѣшкитѣ, които то е правило почти въ всѣкой брой съ разсежденията си по разни въпроси, които интересуватъ земеделческото население. Единственната причина на това е била, че тя, редакцията ни, е гледала на това списание като *новонаминающе*, което още се бори съ много припаявния съ каквито е съпржено всѣко списание и вѣстникъ у насъ. Обаче толкова дълъгъ животъ, подирѣтаква *шантажици*, каквито до сега четохме въ него, а най-главно, подиръ тия мазноганства, къмъ които се прѣвива неугъваемия гърбъ на нашия земеделѣецъ, — редакцията ни неможеда стои хладнокрѣвна и да го оставя да залгва читателитѣ си — земеделѣци съ мѣдени прѣсти за блажитѣ намѣрени на тая земледѣлческа *дружина* (?) въ града ни, които иска по единъ най-безсвѣстенъ начинъ да експлоатира съ нещастното положение на нашия земеделѣецъ и да го прѣспива, като малко дѣте сладки надежди за бждѣще.

Земледѣлческия въпросъ у насъ и сп. „Свѣтъ“.

Пикой не може да отрече нуждата отъ земеделѣчески периодически печатъ у насъ.

Вередъ изумителната конкуренция изъ вънъ, вътрѣ въ самата България, нашето земледѣние се на-

мира още въ пеленаческия фазисъ на своето развитие и е до толкова прѣтоварено съ непоносими за неговия културенъ и економически уровень тежоби, че по-натѣшното му съществуване изъ день въ день става все повече и повече жизненъ въпросъ, въпросъ на деня, — като се знае, че земледѣлието е основата и туко-рѣчи рѣшителния факторъ на народното ни богатство. На туй отгорѣ пъкъ, нашата земледѣлческа масса, благодарение на невѣжеството си, е прѣдмѣтъ на най-безбожна експлоатация отъ вътрѣшни всевъзможни смукачи за да не кажемъ и „пладнешки грабителѣ“, както се изразява сп. „Свѣтъ“.

Знае се, отъ друга страна, че печатѣтъ е единъ отъ могѣщитѣ фактори за възбуждането, третирането, оцѣненето и подготвяването на разнитѣ общественни въпроси.

Слѣдва, прочее, отъ всичко това, че земледѣлческия периодически печатъ е не само необходимъ, нѣ и належащъ, и, че, въ такъвъ случай, насъ трѣбва да ни радва появяването на земледѣлческитѣ вѣстници и списания у насъ.

Казваме, трѣбва да ни радва, защото независимо отъ мощта, която земледѣлческия печатъ, като обществ. факторъ, може да депозира въ народния ни животъ, — неговото появяване засвидѣтелствува още и отрадни фактъ, че общественното внимание е вече подетено и насочено върху тоя жизненъ въпросъ: земледѣлческия кризисъ респективно нуждитѣ на земледѣлието и земледѣлца у насъ.

Пита се, обаче, какъвъ трѣбва да бжде този печатъ, назначението на който е, главно, отбѣлѣзването и третирането на ежедневни появяващитѣ се въпроси, на било и на бърза рѣжа? Съ други думи казано, питанието е: изъ какви принципи трѣбало си да изхождатъ списавчитѣ, които, не съ партизански тенденции

и не за лични облаги, а покрено сѣ се нагърбили съ тежката задача: да третиратъ въпросѣтъ за подобрието на нашето земледѣлие и облѣгчение участта на нашия земеделѣецъ, — този труженикъ на народното богатство и благосѣстояние. Ето въпросѣтъ, който ни се испрѣчва, колчемъ получаваме броеветѣ на тукашното списание „Свѣтъ“, „Ориѣтъ на Българската Земледѣлческа Дружина“.

Ние подчѣртаваме послѣднитѣ думи и бързаме да заявимъ, че нѣмаме нито сѣнка отъ намѣрение да докаме когото и да било, нѣ, че отъ друга страна, не можемъ да бждемъ и комплеанти спрямо които и да били единици, или групи отъ „обществени дѣятелѣ“, когато се касе за единъ толкова важенъ общественъ въпросъ и, още, когато той се повдига и третира отъ името на цѣлий български земледѣлчески свѣтъ, подъ громкото име: „Българска Земледѣлческа Дружина“.

Една легална, не самозванна, не натрапена, не користна и не партизанска земледѣлческа дружина, която има претенциитѣ да прѣдставлява земледѣлческа масса на цѣла България, която масса, както самъ „Свѣтъ“ казва, съставлява 85% отъ цѣлото население на Отечеството ни, — такава една дружина не може да не бжде логически резултатъ на интелектѣтъ, на разума на тѣзи масса и, ако цѣте, даже каймака на този интелектъ. Нѣ този интелектъ, макаръ да изхожда изъ една притисната, полузбита и морално и материално, и потхнала въ невѣжество масса, не е до толкова далечъ, за да не разбира своитѣ интереси. Да, българската земледѣлческа масса разбира своитѣ интереси, ако и смѣтно, понеже ней ѣ липсва не материята на тѣзи интереси, които много отдавна и постоянно стърчи прѣдъ нейнитѣ очи; въ които тя ежедневно кже своята злочестина, — а само: теорията, систематиката

Источна Румелия приелъ въ Софийския дворецъ пратениците на Султана, облеченъ въ *униформа на турски маршалъ*. Кадѣ сте Ботевъ, Левски и др. да видите какво се върши въ Бъл. дворецъ и какъ се подиграватъ съ вашата паметъ?

— Получи се въ редакцията ни една дописка отъ Провадия, въ която се описватъ някои противодържавни работи отъ страна на турското население въ с. Емиръ-гаази, като се стараят да произвеждатъ смутове и станали причини да се убиятъ двама българи. Въ идущия брой ще дадемъ място на дописката, но не можемъ да не обърнемъ вниманието на правителството върху всичко това, що се върши въ с. Емиръ-гаази.

— **Хъръ, Мъръ**, Известно е вському, че и Бъл. Търговски Вѣстникъ лочи отъ той казанъ, отъ който лочятъ „Миръ“ и „Прогрессъ“. На адресъ на той вѣстникъ, „Прогрессъ“, пише следущето, въ брой 32:

„Повтариме просбата си къмъ „Б. Т. Вѣстникъ“, да яви какви *заблѣжителни* отетжки е направилъ г. Каула по въпроса за Южно българската желѣзница, които правителството не приело. Ако не ни се отговори, ще считаме, че съобщението на „Б. Т. Вѣстникъ“ произлиза отъ нѣкои заинтересовани източници“ (консерваторитъ? Р.).

— В. „Сливенъ“ отъ 1 Февруарий т. г. бр. 164 пише измѣжду вътрѣшния си отдѣлъ: „посрѣщанieto на електрически мунѣ подаренъ отъ Н. В. Султана на Н. Ц. Височество, станало много тържественно. На пристанището се стекли множество граждани чиновници и властитѣ. Като се установило параходчето? отъ страна на власитѣ, окол. Началникъ и секретари на Окр. Управителъ отишли на параходчето и поздравили делегатитѣ на Султана. Следъ това делегатитѣ слѣзли на Бъл. брѣгъ (ба трѣбваше на румелийския б. р.), гдѣто г. Окр. Управителъ ги привѣтсвавалъ и отъ името на Н. Ц. Височество имъ заявилъ, че на тяхно расположение е туренъ особенъ тренъ, който ще ги отнесе въ София (защо ли? р)

Казашки лъже редацията на в. „Сливенъ“. Най-първо Султанския подарѣкъ не е параходче или яхта, както го нарѣче дворцовия в. „La Bulgarie“; той е едно корито съ въхто дѣно, обшито най-грубо съ старъ прѣдупченъ бакъръ, както го описахме въ миналия брой. Вгору, това корито отъ Ц.-градъ и до сега не е било спущано въ вода, макаръ че е въпросъ да ли ще може някогашъ то непоправено да се спусне въ *българскитъ* води, — а е било донесено като товаръ (стока) съ пар. „Борисъ“. Трето,

коритото е по-малко отъ катера „Амалия“, лъжи като ранено на тукашната скеля и покрито съ *черно*; вськой день ходятъ варненскитѣ граждани да му *се радватъ и го благославятъ*... Ехъ, ако имаше една книга да се записватъ чувствата и мислитѣ на посѣтителитѣ, Н. Ц. Височество, любимия ни господаръ, съ това корито би рѣшилъ на Божи-гробъ да иде за Великъ-денъ.

М Ъ С Т Н И.

Съ писмо № 60, отъ 7 того, Дирекцията на Българското Търговско Параходно Дружество ни прѣпраща една равномѣтка, отъ която, се вижда, че „Н. Ц. Височество, любимия ни Господаръ, е най-акуратния и най-щедрия Клиентъ на Дружеството“. Ний не можемъ да печатаме *даромъ* тая равномѣтка; ще констатираме само, че отъ 1894 до 1 Декемврий 1896 год. Князътъ е заплатилъ на дружеството суммата 25,075, и 80 ст. за 17 пътувания прѣзъ разни врѣме, отъ Бургазъ до Евксиноградъ и обратно, за такса на 38 пътници и за бюфета. Обаче таксата за прѣнасянето на Султанското корито (Папанчевския шумъ), както бѣхме съобщили въ минжлия си брой, още не е исплатена, защото, споредъ писмото на Параходното дружество, смѣтката не била прѣдставена въ княжеското интенданство.

Благодаримъ за свѣдѣнията.

— Мѣстното женско Дружество „Майка“ ще даде балъ съ Благотворителна цѣль на 19 й того, вечерята, въ салона на офицерското събрание. Входа за господата е 5 лева. Канимъ съгражданитѣ си да почетатъ съ присѣствиего си той балъ.

Копие: в. в. „Свобода“, „Знаме“, „Социалистъ“, „Свѣтлина“ и „Свободенъ Гражданинъ“.

ПРОТЕСТЪ

Отъ българскитѣ студенти въ Брюкселъ.

Дълбоко проникнати отъ началата на народното самоуправление, отъ демократическия духъ на свършенитѣ цивилизовани общества и слѣдяйки съ живъ интересъ всички общественно-политически произшествия въ нашето отечество, нѣ безъ партизански цѣли — ний, българскитѣ студенти въ Брюкселъ, не можемъ да се не възмутиме отъ дълбочинитѣ на душата си противъ послѣдното неимовѣрно и скандално похищение на народния суверинететъ отъ управлящата днесъ консерваторска клика. (Това ви прави голѣма честъ, г-да! Р.).

Можемъ ли да стоиме хладнокрѣвни и пасивни тогазъ, когато едно правителство, дошло на властъ „отъ горъ“ може безнаказанно да тъпче основнитѣ закони въ страната ни; когато то, облѣгнато на полицията, войската и организиранитѣ шайки, може да

върши, въ врѣме на изборитѣ, най-нечувани усилия, беззакония и крѣвопролития надъ българскитѣ граждани-избиратели? Можемъ ли да се невѣзмутиме, когато днешното правителство на „моралното влияние“ и на „свѣщогосението“ се подиграва най-чистически надъ народнитѣ свободи и правдини; когато то, за да реализира своитѣ адеки и реакционни замисли, не се епира прѣдъ никакви срѣдства за да задуши, още въ зародиша, развитието на политическото самосъзнание на масата? Не, хиляди пъти не! Иначе, би значило да имаме само едно платоническо чувство на възхищение къмъ демократическитѣ учреждения.

Ний знаемъ, обаче, че до като нашия народъ не достигне същото политическо, економическо и умствено развитие на другитѣ западно-европейски страни — до тогазъ ний, българитѣ, не можемъ да имаме *фактическа* Конституция и, слѣдователно, „народнитѣ правдини и свободи“ ще бѣдатъ само празни слова, и всѣкий, който има въ рѣцѣтъ си полицията и войската, ще може безнаказанно да ги узурпира. (Не е така г-да! Хладнокрѣвие на народа ни спрямо своитѣ права и задължения може да се обясни съ това, че той, доброволно и изъ уважение къмъ любимия си князь, прѣдоставя правото нему да се распорѣжда съ всичко. Даже министра-президентъ безсрамно и безнаказанно заявява въ Н. Събрание, че политиката се води отъ Н. Ц. Височество и тоя послѣдний въ депешитѣ си тѣсно се свързва съ просѣтителитѣ си съвѣтници. Р.).

Нѣ въпреки туй, ний като български граждани и бѣдѣщи борци за тази фактическа конституция, рѣшихме да протестираме високо, по примѣра на лозанскитѣ ни другари, противъ днешното похителско правителство и неговото „интелигентно“ и безсѣвѣстно до работни правителствено болшинство, което е достоенъ комплисъ на черната и грозна реакция на първото. Ний трѣбва да го направиме още повече за туй, защото, като се намираме въ сърцето на истинската Конституционна Белгия, ще можемъ да покажемъ на Българския народъ, че г. Стойловъ безцеремонно и по единъ най-неприличенъ начинъ експлоатира съ тази страна и че той най-безсѣвѣстно лъже нашия народъ, като му прѣдставява тази страна, Белгия, като въплотение на *неговата* насилническа, антиконституционна и противонародна политическа дѣятелност.

Г. Стойловъ и неговата клика могатъ сега да тъпчатъ произволно светитѣ народни правдини; тѣ могатъ да богатѣятъ на смѣтка на оголѣлия български народъ, но нека не затварятъ очитѣ си прѣдъ историята, нека не си правятъ илюзии, че тозъ много-страдаленъ и многоизмѣченъ народъ винаги все тѣй ще да спи. Не! Скоро неговитѣ страдания, мъки и терзания ще прѣвплънятъ чашата на търпѣнието и тогазъ тежко и горко на васъ угнетители и мѣчители народни, защото гнѣвътъ, страшиятъ и неумолимъ гнѣвъ народенъ, като буря ще ви отвлече и закове на позорний стълбъ!

Нека всички млади, които се въодушевяватъ отъ демократическитѣ учреждения, отъ демократическия духъ на свършената епоха, да влѣзатъ между народа, за да го будятъ на всѣка стѣпка и да го повѣдѣтъ на неустрашима, непримирима и рѣшителна борба противъ всички, които смѣятъ да се гаврятъ и тъпчатъ свободата и правата на единъ цѣль народъ!

Напрѣдъ къмъ тази свещенна и благородна борба! (Да живѣете г-да! Р.).

Брюкселъ, Януарий 1897 г.

Отъ 20 души български студенти.

тактѣтъ и организацията, разбира се, политическата организация.

Веднаждъ това така, ние заявяваме, че тѣзи интереси ни най-малко не сж застъпвани, нѣ, напротивъ, се осакататъ чрезъ безпринципни вѣстници и списания, облѣгнати на рутинерство, на палиативи, вмѣсто на радикални начала. Думата ни е за сѣгашната озаглавена „Какво трѣбва да направятъ?“, която, може да се каже, прѣдставлява квинтъ-есенцията на исканията, съ които „Дружината“ около „Сѣячъ“ мисли да се постигне подобренieto на земледѣлнето и облѣгчението на земледѣлца у насъ, а така сѣщо, — политическата подкладка, политическия астаръ на „Дружината“ и нейнитѣ инспиратори.

Ние исхождаме отъ принципа, че една „Дружина“, която има претенцията да третира земледѣлческия въпросъ у насъ, и то отъ името на цѣлата българска земледѣлческа маса, трѣбва, прѣди всичко, за да може поне що годъ да отговори на пазначението си, да бѣде далече отъ всѣкакви партизани и любоугоднически тенденции и маниери. Следователно, обръщенията „народнитѣ избраници, изразителитѣ на народнитѣ нужди и интереси, изразителитѣ на народната воля“ „тѣ изисквахъ нашето довѣрие и се облѣгахъ“ (съ довѣрието); . . . „като хора знаещи нуждитѣ на избирателитѣ си, ще оправдайтъ поне благитѣ си обещания, срѣщу които тѣ днесъ сж удостоени съ този високъ санъ“ . . . ; . . . „сега нека видимъ . . . и за кое ние сме Ви упълномощили“ . . . , и др. так, помѣстени въ встъплението на нотираната статия и отпавени къмъ не отдавна, на 17 Ноемврий 1896 г., избранитѣ прѣдставители за IX-то Обикновено Народно Събрание, — тѣзи обръщения, не сж отъ естество да гарантиратъ единъ шансъ за постиганieto на

цѣльта, която на гледъ се прислѣдва, нѣ, напротивъ, силно компротетиратъ дѣлото, като се знае: какъ станалъ изборитѣ и до колко тѣ изразяватъ народната воля; че „Земледѣлческа България испраща отъ 163 народни прѣдставители само 16 души земледѣлци, или, по-явно да кажемъ, България, която се населява отъ едно население 85% земледѣлческо, испраща само 9 1/2 % народни прѣдставители земледѣлци“ (думи на самия „Сѣячъ“, помѣстени въ встъплението на сѣщата статия) и, че 90 1/2 % отъ народнитѣ прѣдставители сж разни крупни търговци, прѣдприемачи и адвокати, които, съ малки изключения, се интересуватъ за земледѣлца само до толкова, до колкото е потребно за да бѣде той способенъ само да произвежда, а не и да се наслаждава отъ богатата на своя трудъ.

Още по-компрометирующа сж тѣзи обръщения, като се вземе прѣдъ видъ, че „Дружината“ не обѣли жѣлъ, не продума ни дума, краснорѣчиво мълча (както мълчи и по много други важни и сѣщевени въпроси), когато се изнасилваше и изнасили волята на избирателя-земледѣлецъ, който тя има претенцията да прѣдставлява, а сега, сега, сѣ въ катѣ-бурята поутихналъ и настанѣ редъ да се дораздаватъ кравантѣ, бърза (казваме бърза, защото изборитѣ станалъ на 17 Ноемврий, а статията е обнародвана на 1 Декемврий), по единъ косвенъ начинъ, да засвидѣтелствува вѣрнопознанието си на туй Камарилно Дворцо Събрание и да се подмъкне до кравантѣ (поне така изглежда), разбира се, все за благо на земледѣлца.

Нѣ какво да кажемъ за обръщението: „ще оправдайтъ благитѣ си обещания, срѣщу които тѣ днесъ сж удостоени съ този високъ санъ“! Неужели успѣхътъ на каузата на земледѣлцитѣ у насъ, на 85% отъ населението, е облѣгнато на нѣкакви-си обещания,

на обещанията на една шена камарилна дворцова прѣдставители?

Ние не сме наклонни да оправдаемъ подобна тактика и съ нѣкакво-си „лавиране, за по-спокойно отклоняване на нѣкои отетжки“, съ каквото, навѣрно, „Дружината“ ще се опита да замаже очи. Едно право дѣло, единъ жизненъ въпросъ, като земледѣлческата кауза у насъ; единъ въпросъ на деня; единъ въпросъ който се касае до интереситѣ на 85% отъ населението на една страна; единъ въпросъ, безъ урегулirванието на който „нашата страна ще бѣде економически заробена, или по-добъръ да кажемъ економически унищожена“ (цитата о нѣзъ сѣщата статия), — туй дѣло, този въпросъ, не се нѣждае отъ никакви лавирания и жалки ходатайства. Напротивъ, разрѣшението на подобни крупни въпроси е постижимо само при прямото имъ и рѣзко задаване и третиране, при изваждане на явъ самата, голата истина,

Нека, пакъ-тъмъ, заблѣжкимъ при туй, че мечешка услуга принасятъ на Обществото, на Народа, всички ония, които не могатъ да разглеждатъ и ражководятъ единъ общественъ въпросъ, безъ да загазятъ въ тенденцията за нѣкакво-си благоволение *отъ горѣ*. Обществениитѣ въпроси трѣбва да се разглеждатъ и ражководятъ въ силата на нуждата и разума, а не, — облѣгтайки се на милость и благоволение отъ нѣкакви-си „горниовци“, — на благи обещания и мазни ходатайства.

Трѣбва да се приучва Народътъ, че солъта, силата на Държавата, е той; че Господари е той, а не другъ, който и да билъ, и, че поради простата тая причина, общественитѣ въпроси — въпроситѣ, които се касатъ до интереситѣ на този Народъ, трѣбва да се разрѣшаватъ тѣй, както тѣзи интереси го диктуватъ, а не както благоволитѣ голѣмчитѣ, които, благодарѣ-

Отъ московскитѣ студенти.

„17-А Ноември — каза се въ протеста — е вече достояние на историята, на тази история, която ще има работа съ турското иго въ България и съ Стамболовския режимъ.“

Ние имаме работа съ печалнитѣ послѣдствия на тоя фаталенъ день, който, кой знае, какво има да ни донесе утрѣ, каква развязка ще донесе на авторитѣ му... Да, „утрѣ“ — бѣдѣщето на България — ето какво ни тревожи при възпомняването на дни като 17 Ноември.

Нека хората, за които тукъ говоримъ, не бѣждатъ толкова прѣстѣпници и ни обвиняватъ въ пристрастие, или незнание на работата. За сѣбитията на 17 Ноември ние сѣдимъ не по гласѣтъ на опозицията. Като учащи се, ние нѣмаме нищо общо съ нея; за насъ има други источники: авторитетниятъ гласъ на много независими европейски органи, свѣдѣнията, дадени отъ очевидци, на и издателскитѣ гласъ на тържествующиятъ произволъ. Намъ зловещо се мѣркатъ като съпки отъ миналото: и онѣзи «кръгли цифри» и онѣзи «пълни побѣди и тържества» и това «унищожение на опозицията». Всичко това е задгробниятъ гласъ на Стамболова, фрази отъ неговиятъ политически рѣчникъ. 17 Ноември самъ себе си показва въ всичката своя голота; той нѣма нужда отъ никакви свидѣтелства, отъ никакви доказателства.

И тъй, ние имаме една Камара, твърдѣ малко отличающа се отъ Стамболовнѣ: сѣщитѣ полски оратори, сѣщитѣ позорни рѣклоплексации, сѣщитѣ фарсове, наречени „дебати“. И законодатели и законоиспълнители — прями другари или отлични ученици на Стамболова... И тоя мракъ — за цѣли 5 години, години пълни съ страшна неизвѣстностъ, съ важни и сѣдбоноси събития на около ни!

Нашия протестующъ гласъ е твърдѣ слабъ срѣди всеобщата апатия и работнинитѣ инстинкти на голѣма частъ отъ нашата интелигенция... Но ние го издигаме, ние протестираме, ние се възмущаваме противъ хората, които сѣ си поставили за цѣль да осакатѣтъ нравственото и политическото нашия младъ народъ.

Ние протестираме и се надѣмъ, че нашиятъ гласъ *ще е сигналъ на можещия вѣтъ на цѣла България*. Ние протестираме противъ злодѣянията, извършени на 17 Ноември, *независимо отъ тѣжкитѣ разкѣръ*. До когато въ България ще е възможно изваждането на една само шапка, показването само на единъ щикъ за узурпирание правата на българскитѣ граждани — до тогава ние ще считаме тоя порядѣкъ за осѣдителенъ, за пристѣпенъ и тиранически. Българския народъ не за това се освободи отъ 5-вѣковното иго съ потоци кръвъ и хиляди мъченици на бѣснѣжикѣ — за да види подобни чудовищни факти: Митхадъ наша — замѣненъ съ Стамболова; Хавъзъ наша — съ Стоилова, азиятскитѣ цѣкове и ягагани — съ българскитѣ, *абла-реки поети и писатели* да участвуватъ въ най-гнусни, политически оргии... да имъ аплодиратъ!.. голѣмъ срамъ! Р.). Ако срѣди хората, които днесъ водятъ сѣдбинитѣ на България, не можемъ да видимъ единъ Гамбета или Вашингтонъ, то нека не видимъ въ срѣдата имъ главатарии на банибузуци. Тѣ могатъ и трѣбва прѣди всичко да бѣждатъ честни хора, да благоговѣятъ прѣдъ законитѣ на страната. Българския народъ има право да изисква това отъ нихъ, и прави той това не само заради настоящето, но и за бѣдѣщето на България... Да, заради бѣдѣщето на България, г-да, защото по

на всевъзможни кѣцови политически въспитатели, сѣ се обрнали и отъ день все повече ставатъ буйорджии, заповѣдници, вмѣсто служители общественни.

Който нѣма доблестѣта да посягава така, нѣка си гледа службата, или частната работа, или пакъ да пише само по специалното земледѣлие, да се не бърка и въ политическата страна на въпроса, та, по този начинъ, поне да не става воленъ или неволенъ рѣспивачъ.

По-нататѣкъ въ вѣтхлението на статията се казва: „още ни звучи въ ухото изражението на единъ кандидатъ за народенъ прѣдставителъ въ възванието му, издадено въ прѣдвечерieto на избора, че: „не само земледѣлци знаятъ да защищаватъ интереситѣ на земледѣлческото население“ — „ето, г-да докажете, че Вие сте прави въ това и Вие ще получите отъ насъ благодарностъ и най-малко още единъ мандатъ отъ 5 години. Ние чакаме и нищо не ни отчайва отъ вѣрваме да въ горнитѣ изражения на уважаемия кандидатъ, па и отъ това се малко-много придържаме, та си сложиме довърнето на Васъ“.

Питае „Дружината“, каква логическа връзка има между думитѣ на пронадналия, наистина уважаемъ, кандидатъ и, възъ основание на тѣхъ, слагането довърнето върху нинѣ засѣдающия неговъ съперникъ, когато пронадналия стои несорвено по горѣ отъ побѣдителъ: и по образование, и по общественна дѣятелностъ, — по всичко?

Питае още: кой „избра“ побѣдителъ и каква връзка има между тѣзи „избиратели“ и „Дружината“, та така охотно и мазно-мазно се отъждествява тѣ съ тѣзи „избиратели“ и „слагатели на довърнето“?

Колкото за „още единъ мандатъ отъ 5 години“ и то „най-малко“, който „Дружината“ обичава на камарилнитѣ народни прѣдставители, намъ не ни остава друго, освѣнъ да страдаме, и нежъ и бѣдѣщитѣ ѝ избраници, че тѣ има въ дѣжоба си такива съблазнителни лагометва.

Сега нека да се коснемъ и до съществениата страна на въпроса. (Слѣдва).

вашия пакъ — за насъ се откриватъ перспективи на вѣчни произволи и беззакония, на нескончаеми взаимно-гизения. Оръжието, което държите въ рѣцѣте си, е съ два остри краища, и, като такова, е твърдѣ опасно, първо за васъ самитѣ, а послѣ и за страната. Спомнете нѣкои трагически моменти отъ вчерашного нѣше минало, не се опоявайте отъ тържеството на произволѣтъ и — ще ви помолимъ — прѣстанете да прѣскате съ кръвъ страницитѣ на новата ни история! Вие — оратори, поети, литератори — позволете ни да ви припомнимъ единъ великъ урокъ на историята: *всички режими, които сѣ основани на шарлатанството и деспотизмѣтъ — носѣтъ съ себе си зародишѣтъ на катастрофитѣ*... Тѣ започватъ съ прѣстѣпниенията и свършватъ съ позора или наопакъ. Най-послѣ, не за бравийте, че слѣдъ васъ идатъ нови поколения, които се пуждажѣтъ отъ примѣри на честностъ, гражданска доблестъ и характеръ, а не отъ заразата на пълzenie по коремѣтъ, цѣлуване на рѣцѣ и продаване на съвѣстѣта...

Нашиятъ гласъ се въскъчва и малко по-горѣ, до оня, който даде клетва прѣдъ лицето на Бога и на всички свѣтъ да пазѣ евего законитѣ на страната и да стои вѣнъ и падъ паргитѣ и сгратитѣ. Нему ще припомнимъ изрѣчението на единъ поетъ: „Rois, soyez grands, parce que les peuples grandissent“!

Писмо до редакцията.

До Господина редактора на в. „Свободнѣ Гражданинъ“.

Въ брой 25 и 26 на уважаемия ви вѣстникъ е напечатано писмото на г-жа Д-ръ Желѣскова, което съдържа нѣкои обвинения по адресъ на комиссията, натоварена съ управлението на сиротопиталището за подхвърленитѣ дѣца.

Тя твърди, че, когато дошла да разясни условията на общ. управление, била посрѣщана отъ осмочленната комиссия „по единъ най-неприличенъ начинъ: върху и се изсипвали оскърбления, нападки и др., неприяти въ едно порядѣчно общество думи“, и че „тѣзи нѣколко госпожи-членки въ една минута, неомислено, въ срѣдъ викове и крисади, безъ редъ и тишина, рѣшили и приели самопроизволно тѣзи тѣжки условия и съ това искали да унищожатъ и погребятъ цѣлѣта и капитала на дружеството, събранъ съ разни обиди и унижения прѣдъ неумолимата критика, отъ членкитѣ, които се трудятъ, безъ никакво възнаграждение, безъ никакви задни мисли“.

Разумѣва се, Г-жа Прѣдседателската е сторила това „за освѣтление на съгражданитъ ни“, въведени въ заблуждение отъ „нещастната“ и „недалновидната“ членка, която, въодушевявана отъ мисли за „интриги, клѣвети, лѣжи, вулканически залѣпящи страсти“, позволила си е да „изопачи“ рѣшението на дружеството „Майка“, което се е явявало съ мисли толкова благородни, „каквито членката не е въ състояние да разумѣе“, защото искреностѣта, солидарностѣта и трудолюбието „сѣ непонятни слова за членката“.

Увѣрсни сме, уважаемия г-не редакторе, че, като сподѣляте възгледа ни, какво намъ, членове отъ поменатата комиссия, се налага нравствена обязаностъ да се оправдаемъ прѣдъ обществото отъ обвиненията, що ни приписва г-жа прѣдседателската, вий благосклонно ще посрѣщните молбата ни за напечатване тѣзи ни рѣдове въ вѣстника ви.

Сѣщията на дългото писмо на г-жа прѣдседателската се свежда въ слѣднитѣ твърдения: 1) че устава не позволявалъ на дружество „Майка“ да се натоварва съ телесната отхрана на подхвърленитѣ дѣца; 2) че, дори и да позволяваше, то не е вземало рѣшение да се нагърбва съ подобни грижи, а още по-малко да се приематъ прѣдложенитѣ отъ общината тежки условия; 3) че комиссията се отнесла спрямо прѣдседателската по „най-неприличенъ“ начинъ; 4) че нѣкои членки се въодушевявали отъ „задни мисли, вулканически залѣпящи страсти, цѣполи и дѣтели дружеството на партии, искали да унищожатъ и погребятъ цѣлѣта и капитала на дружеството“.

Ний ще се огрѣдѣмъ съ твърдѣ кратки бѣлѣжки по първото твърдение, защото, дори и да бѣ основно, то пакъ дѣятелностѣта ни не би могла да бѣде упрѣкната; не комиссията, но общото събрание на дружеството може и трѣбва да обезѣжда, да ли извѣтна распорѣдба е съгласна съ устава; колкото комиссията дѣйствува въ прѣдѣлитѣ на взетото отъ събраниято рѣшени, па даже и противно на устава, тя, мислимъ, е вѣнъ отъ всѣки упрѣкъ. Погрѣшенъ е възгледа на г-жа прѣдседателската, че устава билъ забранявалъ това, понеже чл. 1 п. а гласи: „Дружеството има за цѣль да поддържа останалитѣ безъ помощъ *сирачета*“, а пакъ едва ли има по безпомощни

сирачета отъ подхвърленитѣ дѣца, лишени не само отъ майка, баща, но и отъ всяка рода...! Другъ би билъ въпроса, ако г-жа прѣдседателската поддържа, както чухме, че батаритѣ не могатъ да носятъ по четнитѣ име сирачета; ний обаче, не вѣрваме, че нейното сѣрдце ще бѣде достѣпно за подобни чувства. Не основно е и мнѣнието на г-жа прѣдседателската, че всеждѣ и всекога подхвърленитѣ дѣца сѣ биле отгладвани отъ общ. управление; напротивъ, ний знаемъ, че почти въ всичкитѣ културни страни съ тази благородна обязаностъ сѣ се натоварвали частни лица, прѣдметвенно жени. Впрочемъ, що се отнася до сѣрдѣтата, разницата е само въ думи, тъй като общ. управление ще събере паритѣ отъ сѣщитѣ лица, отъ които и Ж. Б. Дружество.

(Слѣдва).

Отъ Сѣдеб. Пристави при Варн. Окр. Сѣдѣ

ОБЯВЛЕНИЯ

№ 157.

Въ допълнение на обявлението си подъ № 2903 отъ 10 Октомври м. г., публикувано трикратно въ „Държавенъ Вѣстникъ“, брой 7 отъ 11 този мѣсецъ, съобщавамъ на интересующитѣ се, че съобразно чл. чл. 1004, 1009, 1021 и 1025 отъ Гражд. Сѣдопроизводство публичната продажба на долуюзначения недвижимъ имотъ ще почне отъ 27 този м-цъ, ще продължава 31 день до 26 Февруарий вечерѣта часа петъ, и въ десетъ дневенъ срокъ съ право на даване 5%, а именно: едно праздно мѣсто въ Варна III участѣкъ подъ № 636 отъ 260 квадратни метра между съседни: Топузоглу Хюсеинъ, Балчиклъ Ахмедъ и отъ страни цѣлѣ, първоначална цѣна 1200 лева.

Помѣнжотото мѣсто се продава за издължение дългѣтъ по изпълнителний листъ № 1517 издаденъ отъ III Варненский Мировий Сѣдия на Рефя Абдулваканъ Мехмедова за 681 лева златни и др., противъ Хабибе Ибраимица капъ Мехмедова като наследница и настоящица на покойния.

Желающитѣ да взематъ участие въ търгѣтъ могатъ да преглеждатъ книгата по продажбата всѣки присѣственъ день и часъ въ канцелярията ми.

Варна, 18 Януарий 1897 год.

п. Сѣд. Приставъ: Н. Т. Новаковъ.

3—3

№ 257

На основание Исполнителния Листъ, № 2481, издаденъ отъ Козлуджански Мировъ Сѣдия, въ полза на Колю Мариновъ отъ с. Козлуджа, противъ Хаузоглу Ибраимъ отъ сѣщето село, 111 лева и др. Обявямъ, че отъ слѣдующия день отъ денѣтъ на послѣдното прикратило обнародване настоящето и до 31 день ще произвѣда публична продажба, съгласно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданско Сѣдопроизводство на слѣдующитѣ отвѣтничови имоти, които се намиратъ въ землището на селото Козлуджа.

1) Нива 16 декара оцѣнена 130 лева. 2) Нива 3 декара 2 ар. оцѣнена 26 л. 3) Нива 6 декара 4 ар. оцѣнена 52 л. 4) Нива 19 декара 2 ар. 156 л. 5) Нива 8 декара оцѣнена 65 лева.

Надаванетоъ ще почне отъ означенитѣ оцѣнки, продажбата ще произведа въ канцелярията на тукашното Сѣдебно Приставство, желающитѣ да купятъ упомянатитѣ ниви, нека се явятъ прѣдъ опредѣления срокъ.

Варна. 8 Февруарий 1897 год.

П. Сѣд. Приставъ: Т. Мичевъ.

ВАРНЕНСКИ ОКРЖЖ. СѣДѣ.

№ 1823

Подписаний Чл.-Дѣловодителъ по несостоятелностѣта на Варненския търговецъ Хаския Данонъ възъ основание чл. 211 и 254 отъ търговскитѣ законъ, поканвамъ всичкитѣ му кредитори засеитѣ на които сѣ освидѣтелствувани, да се явятъ въ Варненский Окр. Сѣдѣ на 15 Февруарий т. г. за направяне конкурдѣтъ, ако такѣвъ ще може да стане.

Гр. Варна, 5 Февруарий 1897 год.

Чл.-Дѣловодителъ Георги Янговски.

ПЕЧАТНИЦА „ВЗАИМНОСТЪ“ — ВАРНА.